

[Lone Dybkjær]

er det mest arbejdsmiljøforbedrende. Jeg synes, at hr. Taanquist bliver nødt til at acceptere, at der kan være en reel forskel i bedømmelsen os imellem på dette felt.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Nu har hr. Poul Nødgaard brugt mange ord på at drage fagbevægelsen ind i det her. Det kan da ikke være meningen, at fordi man er medlem af en fagforening, så skal man til at betale for de arbejdsskader, man får påført af arbejdsgiverne.

Det er rigtigt, at der er nogle fonde, men det er da et fantastisk had, man lægger for dagen, når man siger, at fagbevægelsen skal betale de arbejdsskader, som arbejderne får af arbejdsgiverne. Så er den ved at være helt gal. Fagbevægelsens fonde, og hvad den nu har af penge, bliver brugt til mange fornuftige ting, men jeg kan ikke rigtig se, hvad det kommer denne debat ved. Det er en debat, man kan tage på et andet tidspunkt, synes jeg; det var nok mere relevant.

Taanquist (S):

Det er uforståeligt, at fru Pia Christmas-Møller kan tale om bagstræb i forbindelse med at fremsætte et forslag i Folketinget. Jeg forstår godt nok ikke rigtig, hvordan det kan komme på tale.

Fru Pia Christmas-Møller taler igen om præmiegraduering og henviser til det canadiske system, som vi jo alle sammen har forladt. Det har ikke noget med dette her at gøre, vi har helt andre forhold her, og dette forslag er tilpasset danske forhold. Jeg skal være den første til at indrømme, at det ikke løser alle problemer, men det tager hul på nogle vigtige principper.

Både fru Pia Christmas-Møller og hr. Poul Nødgaard har været inde på, at man pålægger arbejdsgiverne nogle udgifter. Ja, men det er da for intet at regne imod de udgifter, man pålægger samfundet ved de arbejdsskader, man forårsager i virksomhederne. Tingene hænger altså en lille smule sammen, og det er jo ikke sådan, at det er noget, der er ganske gratis, og at vi så skal til at hive nogle penge ind.

Det er et spørgsmål om, at samfundet har nogle enorme udgifter til arbejdsskader, og dem må vi på den ene eller den anden måde se

at få nedsat. Og det gør vi altså kun ved at lægge ansvaret tilbage til dem, der forårsager arbejdsskaderne, og som er i stand til at nedsætte dem. Derfor kan det ikke nytte, at hr. Poul Nødgaard taler om fagbevægelsen, for det har den ingen indflydelse på, det er kun arbejdsgiverne, der er i stand til at nedsætte antallet af arbejdsskader, sådan er det. Det er dem, der leder og fordeler arbejdet, og de benytter sig i høj grad af det, og det er også dem, der har ansvaret for, at arbejdsmiljøet er i orden. Det er der i hvert fald bred enighed om.

Hr. Sønderby bruger jo taktikken fra sidste gang: Nu må vi afvente arbejdsministerens redegørelse. Jeg ved ikke, om hr. Sønderby har læst ordførertalerne fra sidste gang, dette lovforslag blev behandlet; dér vil man se, at alle de borgerlige ordførere sagde: »Nu må vi afvente, at disse udvalg bliver færdige med deres arbejde.« Det var stort set det eneste, der blev sagt, og vi fik vældige bebrejdelser for at gå midt ind i en proces, der var i gang.

Udvalgene er færdige, udvalgene er kommet med nogle forslag, som stort set ligner det, vi her foreslår, men det er ikke blevet til mere. Regeringen er bakket ud af dem; så vidt jeg ved, har hverken socialministeren eller arbejdsministeren til hensigt at tage de forslag op. Derfor er det vel rimeligt, at vi gør det, når vi i øvrigt tror, at det er det rigtige.

Jeg ville så gerne i en dialog med fru Lone Dybkjær og Det Radikale Venstre. Jeg forstår stadig væk ikke fru Lone Dybkjær, som siger, at modellen måske er forkert. Jamen hvis Det Radikale Venstre har en anden model eller et andet forslag, er vi mere end villige til at lytte til det, men et eller andet skal vi jo have på benene.

Som det går nu, kan jeg ikke forstå, at nogen kan bagatellisere disse problemer. Igen med henvisning til Folketingets spørgetid i dag ser vi jo, at der i hvert fald er visse brancher, som helt umådeholdent forårsager arbejdsskader, som koster samfundet uendelig store beløb. Jeg kan beklage, at forslaget er blevet så negativt modtaget, at der slet ikke er åbnet nogle muligheder for, at vi kan få de problemer løst. Det er så simpelt, at vi skal lave nogle muligheder for, at de, der forårsager skaderne, også kommer til at betale dem, og gøre det på en måde, så der er visse former for tilskyndelse i det.